

Ο Σύλλογος Ελλήνων Ορειβατών Θεσσαλονίκης (Σ.Ε.Ο.) κλείνει, με τον καινούργιο χρόνο 2017, 60 χρόνια από την ίδρυσή του. Είναι 60 χρόνια δράσης, αγάπης και δημιουργικής επαφής με το βουνό. Για την μακρόχρονη πορεία του αξίζει μια, έστω και συνοπτική, αναδρομή.

60 χρόνια Σ.Ε.Ο. Θεσσαλονίκης

ΚΕΙΜΕΝΟ: Θεόφιλος Μπασγιουράκης
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Αρχείο Σ.Ε.Ο.

Για πολλά χρόνια ο αείμνηστος πατέρας μου, **Δημήτρης Μπασγιουράκης**, ακολουθούσε με συνέπεια τα ορειβατικά βήματα - ανηφορικά ή κατηφορικά - του Σ.Ε.Ο. Θεσσαλονίκης. Στα τελευταία χρόνια της ζωής του, οι φίλοι του - συνορειβάτες του Σ.Ε.Ο. - και οι αναβάσεις στα βουνά ήταν η πιο γλυκιά του καταφυγή. Αρκετές φορές τον συνόδευα κι εγώ, κατά κανόνα στον αγαπημένο μας προορισμό : στο καταφύγιο του **Γιώσου Αποστολίδη** κα στη συνέχεια στον **Μύτικα** και στο **Στεφάνι**, τις θρυλικές Ολύμπιες κορυφές.

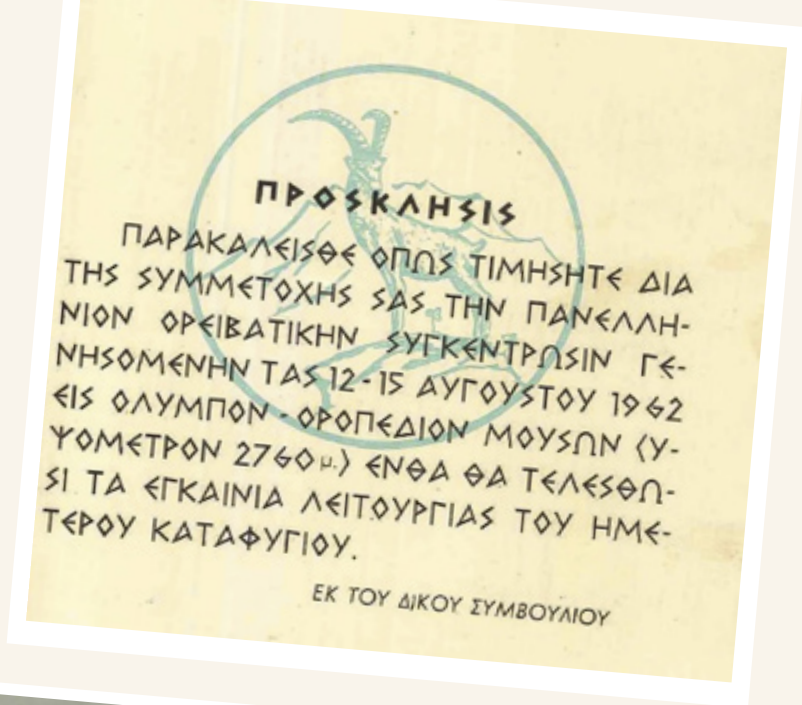
Ακόμα θυμάμαι, παρά τα 40 τόσα χρόνια που έχουν περάσει από τότε, τις ανησιστές σούπες και φασολάδες, την αίθουσα που ήταν παγωμένη μέχρι το άναμμα της φωτιάς αλλά και τις απόμακρες υπαίθριες τουαλέτες, στο έλεος του βοριά. Κι ούτε μπορώ να ξεχάσω το ευδιαστό

«**πενταβότανο**» ρόφημα, που ετοίμαζε με περίσσια φροντίδα και επιμέλεια ο πατέρας μου.

Πολλές από τις σημερινές ανέσεις και τα καλούδια δεν υπήρχαν εκείνη την εποχή. Μα, ποιος ενδιαφερόταν τότε για πολυτέλειες και ανέσεις; Μας αρκούσε η αγάπη μας για τον Όλυμπο και οι στιγμές συντροφικότητας και ανθρώπινης ζεστασιάς, που μάς συνέδεαν τόσα χρόνια με τους φίλους ορειβάτες του Σ.Ε.Ο.

Σ' αυτό τον σύλλογο και στην μακρόχρονη διαδρομή του είναι αφιερωμένο το άρθρο που ακολουθεί. Ξέρω πολύ καλά πως η έκταση του άρθρου δεν ανταποκρίνεται, ούτε κατ'ελάχιστον, στο πολυσχιδές έργο και στην γενικότερη παρουσία του Σ.Ε.Ο. στα ορειβατικά πράγματα της χώρας. Είναι απλά μια αναμνηστική αναφορά στους οραματιστές και πρωτεργάτες αυτού του συλλόγου. Σε όσους πια δεν υπάρχουν ανάμεσά μας. Αλλά και

26-29.4.58 Μύτικας

Γ. Αποστολίδης-Κ. Αρζουμανιάν-Στ. Σταυρίδου
ΣΕΟ Θεσσαλονίκης

σ' όλους εκείνους, που εξακολουθούν να μεταφέρουν την σκυτάλη του Σ.Ε.Ο. στον αγαπημένο Όλυμπο και στις κορυφές του κόσμου...

Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, την εξιστόρηση του χρονικού της δημιουργίας, μαζί με την καταγραφή μερικών από τους σημαντικότερους σταθμούς της 60χρονης συναρπαστικής διαδρομής του Σ.Ε.Ο. Θεσσαλονίκης.⁽¹⁾

Η ίδρυση του Σ.Ε.Ο.

Ήταν ένα ζεστό καλοκαιρινό απόγευμα του 1957, στην πλατεία Ελευθερίας Θεσσαλονίκης. Είχαν αποχεασθεί τότε, ακόμη, μερικά ίχνη της παλιάς, ήρεμης και νοσταλγικής εποχής. Ξύλινες καρέκλες από ψάθα, ένα ξύλινο τραπέζι και καμιά δεκαριά αδρά ανδρικά πρόσωπα, στημένα όλα στην πλατεία, που δεν την είχε πνίξει ακόμη η άσφαλτος και οι όγκοι του τσιμέντου ούτε η οσμή

της βενζίνης και ο θόρυβος της μηχανής. Ήταν πολύ φορτωμένη εκείνη η στιγμή με όνειρο, αισιοδοξία και ελπίδα. Και ήταν ο χρόνος που μπήκαν τα θεμέλια αυτού του δημιουργήματος, που ονομάστηκε **Σύλλογος Ελλήνων Ορειβατών (Σ.Ε.Ο.)**.

Για λόγους ιστορικούς αναφέρουμε όσους αποτέλεσαν τον πυρήνα της πρώτης ορειβατικής ομάδας του Σ.Ε.Ο. Ήταν ο Ρήγας Ρεπάνας, ο Ιωσήφ (Γιώσος) Αποστολίδης, ο Νίκος Μπτούδης, ο Γιώργος Τσούλης, ο Γιάννης Στελετάρης, ο Καραμπέτ Αρζουμανιάν, ο Γιάννης Τσάμoglou, ο Γιάννης Θεοδοσιάδης, ο Δημήτριος Σαρπίνος και άλλοι. Ωστόσο, την αρχική κίνηση για την δημιουργία του Σ.Ε.Ο. έκανε ο Κώστας Κράλλης, μέλος του Σ.Ε.Ο. Αθηνών, καινούργιο σωματείο, που είχε ιδρυθεί μόλις το 1956. Η πρόταση του Κράλλη, λοιπόν, φτάνει στον Νίκο Μπτούδη, Ρήγα Ρεπάνα και Γιώσο Αποστολίδη, ωριμάζει στον κύκλο της ορει-

(1) Κύρια πηγή άντλησης πληροφοριών είναι ο αναμνηστικός πολυσέλιδος τόμος «20 χρόνια 1957-1977» που εκδόθηκε από τον Σ.Ε.Ο Θεσσαλονίκης.

Στο καθιστικό του καταφυγίου του Ολύμπου «Γιώσος Αποστολίδης» με το τζάκι αναμμένο.

Απονομή διπλωμάτων της Σχολής αναρρίχησης του 1962 από τον Γιώσο Αποστολίδη.

βατικής συντροφιάς και τελικά, γίνεται πραγματικότητα στην συγκέντρωση των πρωτεργατών στην Πλατεία Ελευθερίας, τον Ιούλιο του 1957.

Τα πρώτα βήματα του Συλλόγου

Ένα δωματάκι με μέτριες διαστάσεις, στην οδό Ίωνος Δραγούμη 4, στέγασε αρχικά τα μέλη και τα οράματα του νεοσύστατου Συλλόγου. Εκεί συγκεντρώνονταν και οργάνωναν τις εκδρομές τους, δούλευαν για να ομορφύνουν το σπιτικό τους, όσο και όπου μπορούσε ο καθένας : άλλοι με προσωπική εργασία, χειρωνακτική ή πνευματική, άλλοι με συμπάρσταση οικονομική ή ηθική. Η λιτή, αρχική επίπλωση ήταν ένα τραπέζι και μερικές καρέκλες. Αγοράσθηκε ακόμη ένα βιβλίο Μπρώου Μελών και σχηματίσθηκε η Διοικούσα Επιτροπή με πρόεδρο τον **Ρήγα Ρεπάνα** και Μέλη τον **Γιώσο Αποστολίδη** και τον **Χρήστο Παπαχρήστο**. Παράλληλα ετοιμάσθηκε

το καταστατικό του Συλλόγου, υποβλήθηκε στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης και εγκρίθηκε με την απόφαση **3209/1958**. Η γέννηση του Σ.Ε.Ο. - και επίσημα πλέον - ήταν γεγονός.

Στα χρόνια που ακολούθησαν η μικρή άτυπη ομάδα των οραματιστών της πλατείας Ελευθερίας εξελίχθηκε σ' ένα ορειβατικό σύλλογο υγιή και ενεργό, που περιέλαβε στις τάξεις του έναν μεγάλο αριθμό κατοίκων της πόλης. Ήταν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που επιζητούσαν να απελευθερωθούν από τα δεσμά της καθημερινότητας και της αστικής ζωής, να ανηφορίσουν πλαγιές και ν' αναρριχθούν σε κορυφές, να ζήσουν με συντροφικότητα και κοινές δράσεις στιγμές μοναδικές στον μαγικό κόσμο των βουνών. Ως επισφράγιση της απόφασής τους το καλοκαίρι του 1957 στην πλατεία Ελευθερίας, οι ιδρυτές του Σ.Ε.Ο. οργάνωσαν την πρώτη τους ανάβαση στον Όλυμπο στις **19-21/1/1957**, συνολικά 14 άτομα. Η πρώτη όμως, επίσημα οργανωμένη

Χειμερινή εξόρμηση στον Όλυμπο.

εκδρομή, έγινε στις **15** Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους, με συμμετοχή και του Σ.Ε.Ο. Αθηνών, σε μια κοινή ανάβαση στο **Φλάμπουρο Πιερίων**, στα **2.190** μέτρα. Στην εκδρομή αυτή, αρχηγός της οποίας ήταν ο **Χαράλαμπος Παπαδόπουλος**, πήραν μέρος **62** άτομα που μεταφέρθηκαν με ναυλωμένα λεωφορεία των 26 θέσεων, τα γνωστά από τον χρωματισμό τους «πράσινα». Τα ολόρθα, σπιντά έλατα στις πλαγιές του βουνού, η καταπράσινη θάλασσα από δέντρα, ο αμόλυντος δροσερός αέρας και η γοητεία της κορυφής ενθουσίασαν και συγκίνησαν τους πρώτους εκείνους εκδρομείς. Που όταν επέστρεψαν στην πόλη έγιναν ένθερμοι κήρυκες της ορειβασίας.

Το ξεκίνημα είχε γίνει. Από τότε δεν έμεινε Κυριακή ή γιορτή ανεκμετάλλευτη, χωρίς εκδρομή με κάποια ανάβαση σε βουνό, ψηλό ή χαμηλό. Βασικά στοιχεία της επιτυχίας των εκδρομών ήταν το χαμηλό κόστος συμμετοχής, η άριστη οργάνωση και γνώση των ιδιαιτεροτήτων

της εκδρομής, η ζεστή ατμόσφαιρα που δημιουργείτο στις σχέσεις μεταξύ των φίλων του Συλλόγου και των μελών αλλά και η στοργή με την οποία εγίνετο δεκτός κάθε νέος που ήθελε να ζήσει την ξεχωριστή εμπειρία της ορειβασίας ή και της αναρρίχησης στις ορθοπλαγιές των βουνών. Και, βέβαια, η ορειβατική δραστηριότητα του Σ.Ε.Ο. δεν περιορίστηκε μόνον στην Ελλάδα αλλά επεκτάθηκε και στις κορυφές του κόσμου, με πρώτη ανάβαση στις **αυστριακές Άλπεις**, το καλοκαίρι του **1963**. Χαρακτηριστικά στοιχεία της διαχρονικής απήχησης που είχε ο Σ.Ε.Ο. στο ορειβατικό κοινό της Θεσσαλονίκης είναι και τα παρακάτω στατιστικά : στην 20ετία 1957 - 1977 πραγματοποιήθηκαν **1.055** ορειβατικές αποστολές, που σημαίνει **53** κατά μέσο όρο τον χρόνο. Στην ίδια χρονική περίοδο, ο συνολικός αριθμός των συμμετεχόντων ανήλθε στους **32.887**, ένας καθόλου ευκαταφρόνητος μέσος όρος **31** ατόμων σε κάθε εκδρομή.

Η αναρρίχηση στον Σ.Ε.Ο.

Ένώ η αναρρίχηση στην Ευρώπη ήταν ήδη πολύ διαδεδομένη, στον χώρο της Βόρειας Ελλάδας ήταν σχεδόν άγνωστη πριν από την εμφάνιση του Σ.Ε.Ο. Με εκπαιδευτή τον έμπειρο αναρριχητή **Γιώργο Μιχαλίδη**, ο Σ.Ε.Ο. αναλαμβάνει το απαιτητικό έργο της δημιουργίας της πρώτης συστηματικής αναρριχητικής σχολής. Ως εκπαιδευτικό αναρριχητικό πεδίο επιλέγεται ένας κάθεται βράχος, που από τα ΝΔ υψίπεδα του Χορτιάτη, αγναντεύει τον κάμπο των Βασιλικών και τον ανοιχτό ορίζοντα του Θερμαϊκού. Σ' αυτό τον «βράχινο στίβο» γίνεται η γνωριμία και εξοικείωση με τα μυστικά της αναρρίχησης με την καθοδήγηση του Γιώργου Μιχαλίδη. Έτσι, από τις 30 Ιουνίου ως τις 7 Ιουλίου 1958 λειτουργεί η πρώτη συστηματική αναρριχητική σχολή. Ανάμεσα στους πρώτους εκπαιδευομένους είναι ο **Γιώσος Αποστολίδης** και ο **Καραμπέτ Αρζουμανιάν**. Ο Γιώσος Αποστολίδης, μάλιστα, παρά την ηλικία των 54 ετών - που θεωρείται αρκετά προχωρημένη για την

έναρξη ενασχόλησης με τέτοια δραστηριότητα - τίθεται αρχηγός των νέων αναρριχητών του Σ.Ε.Ο. εμπνέει την εμπιστοσύνη τους και γίνεται ο απόστολος της αναρρίχησης στην Θεσσαλονίκη.

Αναμφισβήτητη, ωστόσο, παραμένει η προσφορά του **Γιώργου Μιχαλίδη**, που εκπαίδευσε την γενιά των πρώτων εννέα αναρριχητών - εκπαιδευτών.

Για τον Γιώργο Μιχαλίδη έγραψε - μεταξύ άλλων - το περιοδικό «ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ» στο τεύχος Αυγούστου 1958 ότι, «*οι εννέα αυτοί νέοι αναρριχηταί μας, των οποίων η επίδοσις ήταν κατά την κρίσι του Μιχαλίδη, πραγματικά υπέροχη... δεν θα ξέχασαν ποτέ τον εκπαιδευτή τους Γιώργο Μιχαλίδη, που όμοιό του σαν αναρριχητή και σαν άνθρωπο, πολύ δύσκολα μπορεί κανείς να συναντήσει ανάμεσα στον ορειβατικό κόσμο της χώρας μας.*»

Από εκείνο το μακρινό 1958 - και μέχρι σήμερα - το αναρριχητικό τμήμα του Σ.Ε.Ο. έχει πραγματοποιήσει εκατοντάδες αναρριχήσεις ποικίλων βαθμών δυσκολίας σε πάμπολλα αναρριχητικά πεδία της Ελλάδας.

60
ΧΡΟΝΙΑ
Σ.Ε.Ο.

60 ΧΡΟΝΙΑ Σ.Ε.Ο.

Πέρασαν 60 συναπτά έτη και η ιστορική ιδρυτική ομάδα της γενιάς του '50 λύγισε και κάθηκε κάτω από το αμείλικτο βάρος του Χρόνου. Παρέδωσε όμως τη σκυτάλη του συλλόγου στην μεταδικτατορική γενιά του '70 που συνέχισε με τον ίδιο ζήλο το έργο των πιονιέρων. Φρόντισε να στεγάσει τον σύλλογο σε διαμέρισμα 100 μ2 στην πλατεία Αριστοτέλους που αγοράστηκε εξ ολοκλήρου με δωρεές που αθρόα συνεισέφεραν τα μέλη του. Το διαμέρισμα αυτό έγινε το 1978 και επίσημα το εντευκτήριο του Σ.Ε.Ο. Σήμερα η τρίτη γενιά του Σ.Ε.Ο, η γενιά του «Μιλένιουμ», παρέλαβε το τιμόνι του συλλόγου. Συνήτησε και αναβάθμισε τα δυο καταφύγια. Εξόπλισε το καταφύγιο του Ολύμπου «Γιώσος Αποστολίδης με φωτο-

βολταικά πάνελ και κατασκεύασε δεξαμενές ύδατος χωρητικότητας 300 m³ λύνοντας έτσι το χρόνιο πρόβλημα λειψυδρίας στον Όλυμπο. Ανακαίνισε εκ βάθρων το εντευκτήριο της πλατείας Αριστοτέλους μετατρέποντάς το σε έναν καλαίσθητο, σύγχρονο χώρο συνάντησης των μελών του και με τις οικονομίες των τελευταίων ετών αγόρασε το διαμέρισμα κάτω από το εντευκτήριο καθαρού εμβαδού 90 m² για να καλύψει τις αυξημένες γραμματειακές του ανάγκες και να στεγάσει τους αναρριχητές του. Σήμερα ο Σύλλογος διανύει μια περίοδο άνθισης δραστηριοποιούμενος στα πεδία της ορειβασίας, της αναρρίχησης και του ορειβατικού σκι, οργανώνοντας και πραγματοποιώντας εξορμήσεις, αποστολές και σχολές

εκμάθησης των μελών του. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Σ.Ε.Ο βρίσκεται πλέον στη **δεύτερη θέση** στην πανελλαδική κατάταξη των σωματείων της Ομοσπονδίας Ορειβασίας – Αναρρίχησης. Και όλα αυτά οφείλονται στις γερές βάσεις που έβαλαν οι πρωτοπόροι του Συλλόγου και με το παράδειγμά τους ενέπνευσαν τις επόμενες γενιές του Σ.Ε.Ο. Ομαδικό πνεύμα, εθελοντισμός, άμιλλα, χρηστή διοίκηση σε απόλυτη σύμψηνοια με το σώμα και σεβασμός στο καταστατικό του, είναι το πνεύμα που διέπει τον Σύλλογο σε κάθε του βήμα. Στο πνεύμα αυτό ευελπιστούμε και η επόμενη γενιά που θα παραλάβει τον Σύλλογο θα βαδίσει σύμφωνα με τον αντίλογο των νέων Σπαρτιατών: *«ἄμμες δέ γ' ἑσόμεσθα πολλῶ κάρρονες»*.

Στα 60 χρόνια ακατάπαυστης λειτουργίας του ο Σύλλογος πραγματοποίησε 3.068 εξορμήσεις, δηλ. κατά μέσο όρο 51,13 εξορμήσεις τον χρόνο, που αντιστοιχούν σε μια εξορμηση την εβδομάδα. Δεν υπήρξε Κυριακή που να μην εξορμήσει στα βουνά της Ελλάδος ή του Εξωτερικού.

Στον Σύλλογο σήμερα ενεργοποιούνται 454 μέλη εκ των οποίων οι 73 είναι αναρριχητές. Ο σύλλογος είναι ανοικτός σε νέα μέλη που θέλουν να γευθούν την απόλαυση της άθλησης στη φύση και να μυηθούν στα μυστικά της ορειβασίας ή της αναρρίχησης.

Ανέστης Γιαννικόπουλος
Αντιπρόεδρος Σ.Ε.Ο.

Το καταφύγιο του Χορτιάτη «Νίκος Παπαδόπουλος».

Τα καταφύγια του Σ.Ε.Ο.

Το καταφύγιο του Χορτιάτη

Για τους οδοιπόρους των βουνών η ύπαρξη ενός ορειβατικού καταφυγίου είναι απαραίτητο σημείο αναφοράς: όχι μόνον για προφύλαξη από δυσμενείς καιρικές συνθήκες αλλά και για τις τόσο επιθυμητές ώρες συναναστροφής, συνεστίασης και διανυκτέρευσης των ορειβατών. Η ανέγερση, όμως, ενός κτίσματος στο βουνό κάθε άλλο παρά απλή υπόθεση είναι αφού, τόσο η προώθηση των υλικών όσο και η διαδικασία της κατασκευής είναι έργα δυσχερή και δαπανηρά.

Έτσι, το φθινόπωρο του 1957, ο Σ.Ε.Ο. αποφασίζει την κατασκευή ενός πρόχειρου καταφυγίου με στέγαστρο, μιας αχυροκαλύβας δηλαδή, όπου θα μπορούσαν να διημερεύσουν 15-20 άτομα. Ως τοποθεσία επιλέχθηκε η ΒΑ πλευρά του Χορτιάτη. Εκεί, σε υψόμετρο 1000 μέτρων δάκρυζε μια πηγούλα, μέσα σε δάσος οξυάς και καστανιάς. Αυτό το νερό αξιοποιήθηκε, κατασκευάστηκαν τραπέζια και καρέκλες από κορμούς κι έτσι δημι-

ουργήθηκε μια όμορφη γωνιά, που ήταν στους ορειβάτες ιδιαίτερα αγαπητή. Δυστυχώς, την Κυριακή της **6ης Σεπτεμβρίου 1964**, η «Καλύβα του Σ.Ε.Ο.» έπαψε να υπάρχει: κάποιιοι - άγνωστο ποιοι - είτε από πρόθεση είτε από απροσεξία, έβαλαν φωτιά και έκαψαν την καλύβα. Πέντε χρόνια αργότερα, το **1969**, είχε ήδη ολοκληρωθεί η ανέγερση, στο ίδιο σημείο, του διώροφου καταφυγίου του Σ.Ε.Ο. στον Χορτιάτη.

Το καταφύγιο του Ολύμπου «Γιώσος Αποστολίδης»

Από τις πρώτες ήδη αναβάσεις του στις κορυφές του Ολύμπου, ο Σ.Ε.Ο. είχε θέσει έναν στόχο ιδιαίτερα φιλόδοξο και υψηλό: την δημιουργία ενός καταφυγίου για την εξυπηρέτηση των ορειβατών, των αναρριχητών αλλά και οποιουδήποτε επισκέπτη του θρυλικού βουνού. Ως χώρος για την ανέγερση του καταφυγίου επιλέχθηκε ο ιδανικότερος δυνατός: ήταν η βάση της ΝΔ πλευράς της κορυφής «**Προφήτης Ηλίας**», εκεί ακριβώς που σβήνει η γλυκύτατη κοίλη πλαγιά

του «**Οροπεδίου των Μουσών**».

Σ' αυτό τον γυμνό αυχένα, που όχι μόνον προστατεύεται από τους σφοδρούς βοριάδες αλλά και χαρίζει την εκπληκτικότερη θέα στις Ολύμπιες κορυφές, επικεντρώθηκε η προσπάθεια των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου του Σ.Ε.Ο. Κυρίως όμως δύο ανθρώπων, που από την πρώτη στιγμή απαρνήθηκαν τα σπίτια και τις δουλειές τους για ν' αφοσιωθούν στο κοινό όραμα. Αυτοί οι δυο πρωτεργάτες ήταν ο **Γιώσος Αποστολίδης** κι ο **Καραμπέτι Αρζουμανιάν**. Που, «έγιναν όμοιοι με τους άλλους εργάτες και τους τεχνίτες, όμοιοι με την σκληρή γκριζα πέτρα που ξερίζωναν από την σάρκα του Ολύμπου με τα νύχια τους, για να την ημερέψουν και να την ομορφύνουν και να την αραδιάσουν έτσι όμορφα, που να σχηματισθεί μια ζεστή γωνιά για να κουρνιάζουν οι κουρασμένοι ορειβάτες που θα έφθαναν μέχρι εκεί και να βρίσκουν ξεκούραση και φιλοξενία.

Θα μπορούσαν να γραφούν πολλά για τον μόχθο των ανθρώπων και τις δυσχέρειες του εγχειρήματος, για την μεταφορά των υλικών με μουλάρια σε υψόμετρο **2.697** μέτρων, για τις επίπονες εργασίες κατασκευής στις κλιματολογικές ιδιαι-

τερότητες αυτού του υψομέτρου, για τις στερήσεις και τις ασκητικές συνθήκες διαβίωσης της ομάδας. Πριν τελειώσει το καλοκαίρι του 1959, το κτίσμα ήταν ήδη έτοιμο, εφοδιασμένο με στρώματα, μαγειρικά σκεύη και όλο τον απαραίτητο εξοπλισμό για την φιλοξενία 15 ή και περισσότερων επισκεπτών. Τα πάντα ήταν έτοιμα για τον εορτασμό των εγκαινίων, ο ενθουσιασμός όλων είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Και τότε, στις **24 Οκτωβρίου 1959**, ένα τηλεφώνημα από το Λιτόχωρο ανήγγειλε ένα απίστευτο γεγονός: το Καταφύγιο του Ολύμπου είχε ανατιναχθεί! Το επόμενο πρωί, οι Γ. Αποστολίδης, Κ. Αρζουμανιάν και Ν. Παπαδόπουλος ξεκίνησαν για τον Όλυμπο, με χιόνι που άρχιζε ήδη από την «**Διασταύρωση**». Πέ-

**Το καταφύγιο του Ολύμπου
"Γιώσος Αποστολίδης"**

Οι Γιώσος Αποστολίδης και Καραμπέτ Αρζουμανιάν στο ημιτελές καταφύγιο του Ολύμπου.

Ο Γιώσος Αποστολίδης βοηθά στο κτίσιμο του καταφυγίου.

ρασαν μια δύσκολη νύχτα στην «**Σπηλιά του Ιθακίσιου**» και το επόμενο πρωί έφτασαν στο Οροπέδιο των Μουσών.

Ένα κατάλευκο, απλωμένο σεντόνι, από χιόνι ήταν το Οροπέδιο των Μουσών, στο βάθος ξεχώριζε μια σταχτιά κηλίδα. Ήταν η στέγη της ορειβατικής καλύβας. Έδινε την εντύπωση, ότι στέκονταν καλά και πως μόνο το πολύ χιόνι ήταν που την έκανε να φαίνεται κρυμμένη έτσι.

Με το πλησίασμα όμως διαπιστώθηκε ότι τα πόδια της ήταν τσακισμένα και ότι είχε αναδιπλωθεί στο μαλακό χιόνι, ύστερα από τα χτυπήματα που είχε δεχθεί. Η διαπίστωση ήταν πικρή. Το μικρό ορειβατικό καταφύγιο είχε ανατιναχθεί. Θλίψη και αγανάκτηση αναπήδησαν από τα στήθη των τριών ορειβατών, αλλά μαζί και η απόφασή τους για την ανέγερση ενός άλλου πιο μεγάλου και πιο επιβλητικού καταφυγίου.

Ο περιορισμένος χώρος -και όχι μόνον- δεν μας επιτρέπει να αναφερθούμε στο παρασκήνιο της θλιβερής ιστορίας της ανατίναξης του Καταφυγίου του Σ.Ε.Ο. Απλά, ως επίλογο θα θέλαμε να πούμε,

ότι με απόφαση του τότε Ε.Ο.Τ., ο Σ.Ε.Ο. απόκτησε πλέον την άδεια ανέγερσης νέου καταφυγίου σε έκταση 500 τετ. μέτρων, που παραχωρήθηκε με απόφαση του Υπουργού Γεωργίας. Έτσι, από το καλοκαίρι του 1961, οι Γ. Αποστολίδης και Κ. Αρζουμανιάν ανασκουμπώθηκαν και πάλι, μετακόμισαν μόνιμα στις ερημιές του Ολύμπου και ξανάρχισαν το έργο που ήξεραν ήδη τόσο καλά.

«Στις **15 Αυγούστου 1962**, μπροστά σε πλήθος ορειβατών και εκπροσώπων των ορειβατικών σωματίων της χώρας μας και της Ο.Ε.Σ.Ε., με επικεφαλής τον πρόεδρό της **Γ. Μήλα**, έγιναν τα εγκαίνια του πρώτου ορόφου. Το **1963** είχε τελειώσει και ο δεύτερος όροφος. Όλα πια είχαν ξεχασθεί, οι πίκρες, οι στενοχώριες, οι δυσκολίες, οι κόποι και οι θυσίες ανήκαν στο παρελθόν. Τώρα οι ορειβάτες, ξεκούραστοι κάτω από την σκέπη του Καταφυγίου τους, απολάμβαναν με σιγουριά τον Όλυμπο, απλώνοντας την ματιά τους από την ορθοπλαγιά του **Στεφανιού**, μέχρι μακριά, στον **Καλόγερο** και στο **Σκολεϊό**.

Η ανατιναγμένη ορειβατική καλύβα στο οροπέδιο των Μουσών. Οκτώβριος 1959.

Το κτίσιμο του ισογείου του καταφυγίου του Ολύμπου έχει ολοκληρωθεί με τη συμμετοχή των εικονιζόμενων.

Το Καταφύγιο πήρε το όνομα του πρωτομάστορα της ανέγερσής του, Γιώσου Αποστολίδη. Είχε προηγηθεί ο τραγικός θάνατός του στο ατύχημα που συνέβη το Πάσχα του **1964**. Τότε, μετά την ανάβαση στην χιονισμένη κορυφή του Μύτικα, και κατά την διάρκεια της επιστροφής, κατακρημνίσθηκε στο «Λούκι» η τετραμελής σχοινοσυντροφιά για εκατοντάδες μέτρα, με μοναδικό άτυχο τον Γιώσο.

Σήμερα το Καταφύγιο του Σ.Ε.Ο, που είναι τα υψηλότερο στην Ελλάδα και στα Βαλκάνια μπορεί να προσφέρει πλήρη φιλοξενία τουλάχιστον σε **80** άτομα (τηλ. επικοινωνίας **2351082840**).

Για πιθανές χειμερινές αναβάσεις οι ενδιαφερόμενοι, πρέπει να επικοινωνήσουν με τον έφορο του Καταφυγίου στα γραφεία του Σ.Ε.Ο (τηλ. **2310224710**).

Σύλλογος Ελλήνων Ορειβατών
Πλ. Αριστοτέλους 5 - 546 24,
Θεσσαλονίκη
Τηλ. **2310 224.710**, fax **2310 239.859**
www.seoreivatou.gr

Η αποτύπωση μιας τραγικής στιγμής για το Σ.Ε.Ο., ο χαμός του Γιώσου Αποστολίδη.

